

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Holterman Ferho Exploitatie BV, Ferho Bewehrungsstahl GmbH, Ferho Vechta GmbH, Ferho Frankfurt GmbH

Strona pozwana: Friedrich Leopold Freiherr Spies von Bülllesheim

Sentencja

- 1) Przepisy rozdziału II sekcja 5 (art. 18–21) rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy spółka wytacza powództwo przeciwko osobie, która wykonywała obowiązki dyrektora i zarządzającego tą spółką, o ustalenie uchybień popełnionych przez tę osobę w wykonywaniu jej obowiązków i o uzyskanie wskutek tego odszkodowania, stoją one na przeszkodzie stosowaniu art. 5 pkt 1 i 3 tego rozporządzenia, pod warunkiem że wspomniana osoba wykonywała w charakterze dyrektora i zarządzającego przez pewien okres na rzecz tej spółki i pod jej kierownictwem świadczenia, za które w zamian otrzymywała wynagrodzenie, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 5 pkt 1 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo spółki przeciwko jej byłemu zarządzającemu ze względu na podnoszone naruszenie obowiązków spoczywających na nim na mocy prawa spółek jest objęte pojęciem postępowania, którego przedmiotem jest „umowa lub roszczenia wynikające z umowy”. W braku jakiegokolwiek wprowadzającego odstępstwo zastrzeżenia w statucie spółki lub w jakimkolwiek innym dokumencie do sądu odsyłającego należy określić miejsca, w którym zarządzający rzeczywiście prowadził w przeważającej mierze działalność w wykonaniu umowy, o ile świadczenie usług w rozważanym miejscu nie jest sprzeczne z wolą stron wynikającą z tego, co pomiędzy nimi zostało uzgodnione.
- 3) W okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w których spółka pozywa swojego byłego zarządzającego ze względu na podnoszone niedozwolone zachowanie, art. 5 pkt 3 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że powództwo to dotyczy czynu niedozwolonego, gdy zarzucane zachowanie nie może być uznane za naruszenie obowiązków spoczywających na zarządzającym na mocy prawa spółek, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego. Sąd ten musi określić na podstawie okoliczności faktycznych sprawy najściślejszy łącznik z miejscem, w którym nastąpiło zdarzenie stanowiące przyczynę szkody, i z miejscem, w którym szkoda się urzeczywistniła.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 września 2015 r. (wnioski o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym złożone przez Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden – Nederlandy) – X/Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14) oraz T.A. van Dijk/Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

(Sprawy połączone C-72/14 i C-197/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pracownicy migrujący — Zabezpieczenie społeczne — Właściwe ustawodawstwo — Przewoźnicy na Renie — Zaświadczenie E-101 — Wartość dowodowa — Wystąpienie do Trybunału — Obowiązek odesłania prejudycjalnego)

(2015/C 363/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sądy odsyłające

Gerechtshof te 's-Hertogenbosch, Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: X (C-72/14), T.A. van Dijk (C-197/14)

Strony pozwane: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, a także art. 10c–11a, 12a i 12b rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 w wersjach zmienionych i uaktualnionych rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że zaświadczenie wydane przez właściwy organ państwa członkowskiego w formie zaświadczenia E-101 w celu poświadczenia, że dany pracownik podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego w zakresie zabezpieczenia społecznego, podczas gdy pracownik ów jest objęty zakresem stosowania umowy dotyczącej zabezpieczenia społecznego przewoźników na Renie, przyjętej przez konferencję międzyrządową zwołaną w celu przeprowadzenia rewizji umowy z dnia 13 lutego 1961 r. dotyczącej zabezpieczenia społecznego przewoźników na Renie, podpisanej w Genewie w dniu 30 listopada 1979 r., nie jest wiążące dla organów innych państw członkowskich. Fakt, że organ wydający nie miał zamiaru wydać rzeczywistego zaświadczenia E-101, lecz użył formularza tego zaświadczenia do celów administracyjnych, jest w tym względzie bez znaczenia.
- 2) Artykuł 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, taki jak sąd odsyłający, nie jest zobowiązany ani do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, ani do odczekania na odpowiedź na to pytanie tylko dlatego, że – w sprawie podobnej do tej, która przed nim zawisła i dotyczącej dokładnie tej samej problematyki – sąd krajowy niższej instancji zadał Trybunałowi pytanie prejudycjalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 142 z 12.5.2014.
Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 10 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Nannoka Vulcanus Industries BV/ College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Sprawa C-81/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 1999/13/WE — Załącznik II B — Zanieczyszczenie powietrza — Lotne związki organiczne — Ograniczenie emisji — Użycie organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach — Obowiązki znajdujące zastosowanie do istniejących urządzeń — Przedłużenie terminu)

(2015/C 363/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State